

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

CERTÁMEN DE L'IGNORANCIA.

Un aficionat a sa poesía mallorquina ha oferit es premi d'un bon llibre a n'es qui milló compondrá una poesía humorística ó satírica de bon gènere.

Es Jurat que sa Redacció ha nombrat per judicá totes ses composicions y dibuxos des *Certámen* se compondrá de ses persones sigüents:

PER SA LITERATURA.

D. Tomás Aguiló.
 D. Pere d'Alcántara Peña.
 D. Tomás Forteza.

P' ES DIBUXOS.

D. Juan O-Neylle.
 D. Pere d'Alcántara Peña.
 D. Ricardo Carlotta.

SA REDACCIÓ.

ES MITX POLL.

CUENTO TRADUHT DE «LA GAVIOTA» D'EN FERNAN CABALLERO Y DEDICAT A MON AMICH EN RAMIONS.

Axò era y no era, bon viatge fassa la cadernera. Hey havia una vegada una hermosa galina que vivia molt còmodament a una gran possessió junt amb sa séua numerosa familia, entre la qual s'hi distingia un poll diforme y espeñat. Aquest era justament es que sa mare estimava més, com heu fan sempre ses bones mares. Es tal esvòrt havia sortit d'un òu petitísim. No era més qu'un mitx poll, y no parexia sinó que s'espasa de Salomó havia etxecutat amb sa séua persona sa sentència que'n certa ocasió pronunciá aquell sábi monarca. No tenia més qu'un uy, un'ala y una

cama; y en tot y amb axò tenia més vanidat que son pare, que passava p'es gall més bon mosso, més valent y més galan qu'hey havia en tots ets corral de vint llégos en redòl. Se creya es *Fénix* de sa séua casta. Si es demés polls s'en rêyan d'èll, se pensava que heu fèyan per enveja, y si pertenesian a n'es bell *sexo*, deya qu'era de pura ràbia p'es poch cás que d'elles fèya.

Un dia va dí a sa mare:

Escoltau, ma mare. Es camp me fa òy; y m'ha passat per sa cabessa aná a la Cort a veure el Rey y la Reyna.

Sa pòbre mare se posá a tremolá quant sentí aquelles paraules.

—Fiy méu, (li va dí), ¿qui t'ha aficat dins es cap tal desbarat? Ton pare no es sortit may de sa séua terra, y ha fèt sa ventura y s'orgullo de sa séua familia. ¿Ahont trobarás un corral com es que téns? ¿Ahont un munt de féms més hermosos? ¿Un menjá més sá y abundant, un galiné prop de s'establa, una familia que t'estima?

—*Nègo*, (digué es mitx poll que no dexáva de tení fums de *pedante*). Es méus germans y es méus cosins son uns ignorants, uns grossés.

—Però, fiy méu, (contestá sa mare), ¿no t'has vist a n'es miray? ¿No t'veys amb una cama y amb un uy?

—Ja que per aquestes me veniu, (repliqué es mitx poll), vos diré qu'hauriau de caure mòrta de vergoña ventmè amb aquest estat. Vos ne teniu sa culpa y ningú més. ¿De quin òu he sortit jò a n'el mon? ¿A ne qué, fonch òbra d'un gall véy?

—No, fiy méu, (digué sa mare), d'aquests òus no'n surten més que *basiliscos*. Nasqués des darré òu que vatx pòndre, y sortíres debíl é imperfèt, perqu'aquell era es darré esfòrs de sa naturalesa. No fonch, per cèrt, culpa méua.

—Pòt essè, (contestá es mitx poll amb sa cresta encèsa com la grana), pòt essè que trobi qualche cirujá llést que me proporcion es membres que'm mancan. Es dí, que no hey ha remey: m'en vatx.

Quant sa pòbre mare vé que no hey havia manera de distrèure'l des séu projecta, li digué:

—Escolta, al manco, fiy méu, es conseys prudents d'una bona mare: procura no passá per ses Iglesias ahont hey haja s'imátge de Sant Pere: aquest Sant no es molt des galls y molt méns li agrada es séu *quech-que-re-quech*. Futx de cèrts homos qu'hey ha en el mon, anomenats *cuynés*, que son inimichs mortals de sa nòstra casta y que saben tórce es còll a n'es nòstros *individuos* amb un *santi amen*. Y ara, fiy méu, Déu te guiy amb pau y Sant Rafel benehit, qu'es advocat d'ets caminants. Vés y demanalí a ton pare la bendició.

Es mitx poll s'acostá a s'autó de sos dies, baxá es cap per besarli es pèus, y li demaná sa bendició. Es venerable gall ley doná, amb més dignidat que ternura, perque no l'estimava molt a causa des séu caracte rebètle. Sa mare s'enterní en termes d'haversè d'axugá ses llágrimes amb una fuya sèca.

Es mitx poll prengué es portant, ventá s'ala y cantá tres vòltes en señal de despedida. Arribat a ses voreres d'un rieró casi sèch, perqu'era d'estiu, vé qu'es prim fil d'aygo estava detengut per unes branques. Es rieró veent es caminant, li digué:

—Ja veus, amich, lo debíl qu'estich: apènes puch doná una passa, ni ténch fòrses bastants per empenè aquestes branquetes incòmodes qu'embarassan es méu camí. Tampoch puch doná un *rodeo* per no toparmè amb elles perque hem cansaria massa. Tú pòts fácilment trèurem d'aquest apuro decantantlès amb ton béch. En càmvi no sòls pòts assaciá sa téua sèt amb sa méua corrent, sinó també contá amb sos méus serveys quant s'aygo del Cèl haja restablit ses méues fòrses.

Es poll li va respòndre:

—¿Vòls callá? ¿Ténch jò cara de criat de rierons pòbres y bruts?

—Ja t'recordarás de mí quant manco t'ho pensis, (li contestá es rieró amb veu debilitada.)

—*Pues* no'n faltava més que les te tirases de curro, (va dí es mitx poll amb veu burlona), no parex sinó qu'has trèt jòya a sa rifa ó que contes de segú amb ses aygos des Diluvi.

Un poch més enfóra, va trobá es vént, qu' estava allargat y casi sense alé en terra.

—Estimat mitx poll, (li digué), en aquest mon tots tenim necessitat uns d'ets altres. Acostet y mirem. Mira com m'ha posat sa caló de s'estiu; à mí, tant fort, tan poderós; à mí, qu'axéch ses ones, qu'agran sa tèrra, que no tròb resistència à mon furiós impuls, aquí me téns ajagut tant llarch com som, maretjat amb so perfum de ses flòrs y sense alé per moure un brás. Si tú volguésses alsarmé dos dits d'en tèrra amb ton bech y ventarmé amb sa téua ala, amb axò tendria lo bastant per prende es vòl y dirigirmé à sa méua còva, ahont ma mare y més germanes ses tempestats están emprades en adobá uns nigúls véys que vatx esquexá amb una de ses méues travessures. Allá me darán unes sopetes y cobraré nous bríos.

—Cavallé. (va respòndre es dolent poll,) bastantes vegades t'has devertit amb mí empenentmè per derrera y al-santmè sa cóua à mòdo de ventay per-que féssan befa de mí tots es que me véyan. No, amigué, à cada porch son Sant Martí, y..... à reveure, señó *Farsante*.

Axò digué, cantá tres vegades, y amb veu molt clara y estufantsé molt esponerós, seguí es séu camí.

En mitx d'un camp segat à n'es qu'havian pégat foch es conradós, s'al-sava una primeta columna de fum. Es mitx poll s'acostá y vé una brasa molt petita que s'anava apagant per instants entre ses cènres.

—Estimat mitx poll, (li digué sa brasa totduna que l vé): à bon' hora véns per salvarmé sa vida. Per falta d'aliment estich à ses derrerres. No sé ahont dimónis s'ha afixat mon cosí es vént, qu'es es qui sempre me dona socors à n'aquests casos. Dum unes payetes per reanimarmé.

—¿Que'n som jó de sa mòrt d'En Berga? (li contestá es poll.) Rebenta si te dona la gana, que maleyta sa falta que'm fás.

—¿Qui sab si te faré falta qualche dia? (va respòndre sa brasa.) Ningú pot dí d'aquesta aygo no beuré.

—¡Ola! (digué es maleyt animal.) ¿Vòl dí qu'encara t'atxilles? Ydò, jas, prèn aquesta.

Y diguent axò, l'omplí de cènres; després de lo qual se posá à cantá, se-gons costum, com si hagués fét una gran cosa.

Es mitx poll arribá à sa capital; passá per devant una Iglesia que li varen dí s'anomenava de Sant Pere; se posá de-vant sa porta y allá s'esgargamellá can-tant, no més que per fé enrabiá es Sant y tení es gust de desobehí sa mare.

Quant s'acostá à n'es palau, ahont volgué entrá per veure el Rey y la Rey-na, es centinèl-les li cridáren:

—¡Enrera!

Llavò doná sa vòlta y s'en entrá per una porta de derrera à una péssa molt gran, ahont vé entrá y sortí molta gent. Preguntá qui eran y sabé qu'erán es cuynés de Sa Majestat. En lloch de fugí, com ley havia previngut sa mare, entrá molt empinat de cresta y cóua; però un des mossos de cuyna li posá sa má de-munt y li torcé es hatcòll amb un tancá y obrí d'uys.

—Vamos, (digué), vénga aygo per plomá aquest penitent.

—¡Aygo! ma volguda Dona Cris-talina, (cridá es poll,) fém favó de no es-caldarmé. ¡Ten pietat de mí!

—¿La tenguéres tú de mí quant te vatx demaná socós, monstruo de lletju-ra? (li respóngué s'aygo, bullint de co-ratge; y el bañá de dalt à baix, mentres es mossos de cuyna el dexávan sense una ploma per necessari.)

Es cuyné agafá llavò es mitx poll y el posá à s'ast.

—¡Foch! ¡amable foch! (cridá es des-ditxat); tú qu'ets tan poderós y tan bri-llant, compatit de sa méua situació; re-primex es téu ardor, apaga ta flamada; no me cremes.

—¡Polisonaso! (respóngué es foch): ¿com téns való per acudí à mí, després d'havermé aufagat amb s'escusa de no necessitá may des méus auxiliis? Acos-tet y veurás lo qu'es bò.

Y en efecta, no se contentá amb col-rarló sinó que l'torrá fins à posarlo com un carbó.

Quant es cuyné el vé en tal estat, l'agafá per un peu y el tirá per sa fi-nestra. Llavò es vént el prengué per son conta.

—Vént, (cridá), mon estimat, mon venerat vént, tú que reynes demunt tot y à ningú obeheys, poderós entre es poderosos, tén compassió de mí, dexem tranquil demunt aquest caramull de féms.

—¡Dexarté! (bramulá es vént, arre-batantlo com un fibló y féntli da vòltes à l'ayre com una baldufa.)

Es vént va dexá es mitx poll à n'es cuccurucull d'un campaná. Sant Pere estengué sa má y el clavá allá de firme. De llavò ensá ocupa aquell lloch, nègre, magre y sense cap ploma, atupat per ses aygos y empès p'es vént, à ne qui dona sempre sa cóua, qu'es lo únich qu'ha conservat. Ja no s'anomena mitx poll, sinó veleta; però sapiau, lectors, qu'allá está pagant ses séues culpes y pecats: sa séua desobediència, son or-gull y sa séua maldat.

Per suposat qu'axò qu'acab de contá no es més qu'un cuento, però encara que no'u fós, seria de tontos si es lec-tors d'aquest setmanari plorásen per un dolent que rebé es cástich merescut.

PEP DE PALMA.

ES DIA DEL CORPUS.

La gent fa grans avalòs,
Préssa à ses modistes donan,
Ets *horxateros* entonan:
—¡Fresca! ¡fresca! p'ets atlòts;
Y com hey ha tants de clòts
P'es carrés de dins Ciutat,
Els umplen de mach picat
Perque sertint de La Sèn
No puga tòrsa cap peu
S'Ajuntament combregat.

Murta hey ha per tot arreu,
A n'es cantons, vellaneres,
Y volatetjá banderes
A moltes parts mirareu;
Ets escolans portan creu,
Ses atlòtes vestit nou,
Morral tots ets cans de bou
Y ets empleats amb *retiro*
Trònes del any *tiroriro*
Que costáren més d'un sou.

En sortí sa processó
Tiran moltes canònades;
Y ja ténen ses criades
Endomassat es balcó;
La gent fa llarch carreró;
Se fa llòch sa beata *neà*,
Fins y tot s'atlòta fèa
Mira es tòrts y llarchs de nás,
Y es pare prèn en es brás
S'infant que li fá alulèya.

Ets civils van à cavall;
Y es tamborés de La Sala
Tòcan una marxa iguala
Que no es bona per cap ball;
Diuen que sèt anys devall
Tèrra haguéran d'estodiá
Per poré molt bé tocá
Aquell tamborèt famós;
Y encara crech que n'hi ha dos
Que un poch solen flaquetjá.

A Cort hey ha un cadafal
Que s'Ajuntament el fá,
Y ahont cada any hey sol aná
Es Capitá General.
Un goitx sobrenatural
Mos causan ses canonades,
Ses carreres enmurtades,
Ses músiques y bells cants
En honra d'es Sant d'ets Sants
Que ses còses ha creades.

En es Born s'en vá la gent
A fé vòlta y altra vòlta,
Critican sa qui es resòlta
Perque nò té enteniment;
A can Bartòla amb talent
De gèl es pòsan sodolls
Tots ets *galls* y tots ets *polls*
Atlòtes, véys y *mamays*
Amb vestits y rossegays,
Gemegant d'ets uys de polls.

Y en es Born s'òbri es mercat
De còrs novells y estentissos,
De pintures y postissos,
De besades y amistat.
De sa trista Falsedat
Torna essè es tròno famós;
Hey van missès, corredós
Que saben xupá s'espina;
Allá s'òr des còr domina;
Allá es vèu bé s'envejós.

UN FERIT D'ALA.

CONVERSACIÓ PILLADA AL VOL.

—Ola, *Cap baix*. ¿Còm te vá de salut?
—Per ara bé, *Còll Tort*. ¿Y tú que mos contes de nòu?
—¡Jò! No sé rès. ¿Y tú?
—Tampoch sé gota de rès.
—¡No sap rès! Jò crech que sabs massa.
—¿Y de tú que 'm direm, fént sa mòpia?
—Axí heu has de dí. Y ell males vèus te donan sa culpa d'havè arrancat ses sèbes à n'En.... Ja m'enténs.
—Jò. Ell son ben contraris es pensaments. Ell m'han dit qu'eres tú.
—Axí. Gratey. ¿Y qui t'ho ha dit?
—¡Qui m'ho ha dit! ¿Y tú d'hont heu sabs?
—¡Jò! De bona tinta. D'es mateix Batle.
—Y jò de tú heu sé d'es mateix nafrat.
—¡Vòls que 't diga, que axò no t'está bé!
—¿Y à tú que t'está bé, fént es beneyt? ¡Bona casta de beneyt!
—¿Que no sentires es sermó de s'altra dia?
—¿Y tú que no sabs per qui anava?
—No anava per mí.
—Ni per mí tampoch.
—Y ell ja 'n podrian fé un'altra de sermó.
—¿Que 'n sabs cap de novèlla?
—Sa de dilluns dins un establiment qu'encara que públich deuria essè sagrat.
—¡Ay! ¿Y qu'hey va havè?
—Hey anàren quatre gats y un bòy, ciutadans per més señes, menestrals de tota casta, d'es més considerats, y féran un abús de lo més alt de punt.
—¿Vòl dí qu'à fóra vila també hey ha malcriats còm à la vila?
—Per tot hey ha gent que pareix agafada amb cans dins es desèrt de l'Àfrica.
—¿Y quina la féran?
—No 'u vulgues sèbre. Tiràren llumaneres p'en tèrra, rompéran mòbles y féran altres atrossidats.
—En lloch d'agrahí s'hostelatge *gratis* qu'es séu seño dona à tothom.
—Ja 'u veus. Y axò que tenian uns nòms capassos d'enganá à qualsevòl. A

uns los deyan hòns atlots, à altres nòms de flòs d'aroma molt suau y molt hò, à altres un nòm de fruyt molt estimat, etc., etc.

—Heu devian fé per sa vuytada de sa fésta perque demá es *La Trinidad*.

—Haguéssen cantat y devetit la gènt bé y honestament, però espeñá lo que no es séu després d'acullirlòs per amor de Déu, axò no té perdó.

—Per axò de cada dia hey vèuen manco seños y persones decents.

—Jò, encara que beneyt, ¿sabs que faria per correigi aquestes atrossidats?

—Hey enviaries civils.

—T'enganes. Si fòs de l'amo, donaria part à n'es Jutge de Ciutat, ó à n'es civils mateixos, amb una llista de tots es qui féran matx.

—¿Y si es Jutge no t'ascoltava?

—Heu posaria demunt es papés públichs, perque tothom sabs quants de graus trèu s'educació de tots aquests bárbaros que preténen essè mallorquins.

—Y jò faria vení missionés. Sabs si quant varen essè à Esporles haguéssen arribat per aquí à cardarmós sa llana. Però goytàren no més per sa muntaña y s'oló que pujava los va entabaná y no volguéran més bròu y s'en anàren cap à Ciutat.

—Ydò que los fàssan vení per necessari.

PEP D' AUBEÑA.

DESITX.

À MALLORCA.

En mitx del mar—y entre ses ones,
Hey ha un'illa,—del mon tresòr.
Dins ella hey viuen—moltes persones,
Per mí estimades—de tot hòn còr.
A n'aquesta illa—tan ben dotada,
Amb molta pau—sempre s'hi viu,
¡Ay còm t'añor—ma pátria amada!
¡Ay! recordante—lo méu còr riu.
Si tú sabèses—quantes vegades,
Amb sos méus sòmits—m'has alegrat,
Si tú sabèses—quantes vetlades,
Pensant en tú—m'he despertat.
Dins altres tèrres,—per ma desgracia
Y desventura,—m'ha duyt la sort.
Però jò sempre—per témps que passia,
De tú, illa hermosa,—sempre 'm recòrt.
Còm no pensarhi—si tú ets sa mare
Méua, y de tots—ets qui estim jò.
Còm no recordarmè—de tú, quant ara
Sòls tú aconhòrtes—tot es méu cò.
Si dins tú hey viuen—es méus hòns pares,
Germans, y tíos,—cosins y amichs.
Si dins tú hey viuen,—ses prendes cares
De simpaties—y amors antichs.
¡Oh! si Mallorca,—pátria estimada,
Sempre desitx—torná à vení
Veure tes platjes—una vegada,
Y en tes muntañes,—llavò morí.

PAU PERE Y PIFOL.

XEREMIADES.

El señor Onclo *En Manuel* cerca ses pusses à L'IGNORANCIA. Aquesta li agrahirá que li mat totes ses que li trobará; però que vaja alèrta à afinarli ses cossi-goyes.

**

Segons s'ortografia del *Tio Manuel*, qu'es forasté y per axò en sab més que nòltros, en mallorquí à *D. Jayme de Aragon* no li podem dí Don Jaume d'Aragó, ni à *Raymundo Lulio* li podem dí En Ramon Llull, ni à n'*En Pueyo* li podem dí En Poyo, ni à n'*En Barberini* En Barberí, etc., etc.; sinó qu'hem d'anomená es nòms pròpis tals còm están escrits ó tals còm los diuen ó anomenan amb sa séua pròpia llengo. Per exemple à *London* li hem de dí *London* y no Londres, à *Tolon* no li podem dí Toló ni à *Alger* Algé. Per lo mateix, ignorants lectors, ja 'u sabeu; en havè de anomená En Perelló li heu de dí *Perellon*, à n'*Obradó* *Obrador*, y à n'*En Rosselló* *Rossellon*, etc., etc.

¡Qu'es de cèrt que més sab s'ase y es traginé qu'es traginé tot sòl!

¡Uey! Entengammós. S'ase... es L'IGNORANCIA.

Gracies, *Tio Manuel* per sa llissó....
¡Carape! ¡Qu'es estada de bona!

**

El *Tio Manuel* vòl essè es sògra de L'IGNORANCIA, perque lo qu'èll diu que fan ses sògres amb èll, èll heu fa amb ella, y li diu *nea* y no sé que més, sense esserhó.

¡Tot sia per amor de Déu!

**

¿Mos sabria dí qualcú quin ditxo han inventat enguañy dins sa fésta de sa Gerrería? Perque en anarhi voldriam sebrerlò, perque vés tothom que sabem parlá bé, sense dexá cap lletra, y que som d'es primés en matèries d'ignorancia y de *culteranisme* d'aquell perfumat barrió.

**

S'andamio d'es rellòtge de La Sala, còm à parent de l'etèrna *Trinidad* fa fésta demá.

Veurem si hey posarán alimares.

**

A Santa Eulari aquesta setmana componian una finestra antiga d'una capella y tayavan pedres que més valdria les haguéssen dexades está axí còm estavan. ¿Y tot axò perqu'era? Per posá un bastiment amb vidres de mal gust á estil de còsa moderna que vòl imitá lo antich y no 'n sab.

**

Aquell *rompe-cabezas* ó *trenca-caps* des carré d'Odon-Colom que varem proposá una vegada à n'es Municipals, no n'hi ha hagut cap qu'en més d'un mes l'ha endevinat. Qui'l va endevinar s'altra dia va essè un seño amb trona que per veure ahont posava es pèus perqu'hey havia molt de fanch, ley va esclafá y es capellé no li trobá composura.

COVERBOS.

Una vegada donáren part à un Batle d'un poblet de qu'hey havia un homo que sovint, sovint, s'engatava. Ell l'enviá à demaná, y li digué:

—Veus, homo, es beure massa fa garrova; per axò no has d'alsá tant es colso, perque m'han dit que t'agradava ferm es beure.

—¿Y no li han dit may sa sèt que ténch? (exclamá aquell subjècte dexant à's Batle sense sèbre per hont li havia d'entrá.)

Ara qu'ets estodians están demunt ets exámens los volem contá còm s'en va desfè un que s'examinava de matemàtiques, y qu'estava atrassadet de notícies.

—¿Sabria vostè sumá cantidats *homogèneas* y *heterogèneas*? (li preguntá un examinadó.)

—Sí, seño, (respongué.)

—¿Que vòl dí? Meëm, qui'n resultat li donarán, per exemple, 6 lliures de cañella, 8 de cacau y 4 de sucre?

—Xocolate, (respongué s'atlòt sense pensarhi cap mica.)

Y tots ets presents aplaudiren sa sortida.

Una partida d'estodians anáren à diná à una fonda, ahont hey havia un cuyné que may posava à s'olla més de quatre unses de carn, però sí tots quants d'òssos trobava à sa Carniceria. Un d'ells, més viu qu'ets altres, agafá un òs foradat, y comensá à tocá còm si fós una corneta.

—¿Perque fas tant de rendu? (li preguntá un d'ets altres companeros.)

—Per veure si me succehirá lo qu'ha de succehir es dia d'es judici final, y sa carn vendrá à cercá ets òssos.

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 6 de Juñy de 1881.

LA CATEDRAL.

Seguint sa costum de que quant anam à un poble lo primé que volem veure es s'Iglesia ó sa Parròquia còm s'edifici principal, y pensant

que no hey ha parròquia còm La Sèu, vatx volé visitá aquesta Iglesia en primé terme, quant vatx arribá.

Abans de continuá dech dirvos qu'aquí no li diuen La Sèu sinó *La Catedral* y qu'aquesta es Basílica.

Acostumat à La Sèu nòstra que vista dedins la mar pareix una montaña, ántes de desembarcá cercava veure sa d'aquí, creguent que faria molt de bulto però si no fós estat per ses dues torres casi no hauria sabut ahont se troba, perque per lo regulá ses cases sou més altes que ses Iglesias.

Axí es que no se veuen còm à Ciutat tants de campanás encara que n'hi haja molts.

Escampades ensá y enllá si que veuen moltes xemenèyes, testimoni de s'industria d'aquest poble, però per desgracia n'hi ha moltes el dia d'avuy que no alenan, y faltá s'alé à una xemenèya, vòl dí, que s'industria va malaltissa y ¡ay! es dia que sa muyra, perque s'industria es es pá des menestral y sa vida de tot poble.

Ara pensava, y perdonau sa digresió, que si à Ciutat tenguésem es fumerals sètmesons y fèts per fòrsa de ses gerrerías, mirant à mar; es forastés se creurían que'n punt à industria tocam amb un dit en el Cel, perqu'aquells beneventurats canóns tiran molt de fum; sòls però qu'alenan massa espès y axò es també mala señal.

Una còsa, tant sa pèrd per massa còm per massa pòch.

Tornem à La Sèu.

—¿Que té pareix Pere? (deya à n'es méu cosí quant hey forem devant.)

—¿Que'm pareix? que sa nòstra n'hi daria amb una cuyereta.

Heu deya perque sa paret principal es llisa còm es call de sa má, sòls té es baxos de sa fatxada comensats; quant sa nòstra ne poria dá la mitat y encara n'hi sobrarian. Però ets estrems se tòcan; y si una mos fá creure que per dins será tan llisa còm per defòra, y que s'altra será tan boñarruda, succeheix tot lo contrari, perque s'interió de sa nòstra sorprèn per sa grandesa y sencilles y sa d'aquí admira por sos trabays y ornaments; y axí, cansats de veure tanta pédra à n'es defòres de sa primera, à dedins se'n veu molt pòca y encara lleugera; y desitjosos de veure més feyna à sa segona n'hi porem contemplá molta y ben fèta.

En Pere deya que La Sèu de Ciutat té més còrpora y més pòca ossada, y qu'es mèstre que la fé va essè més agoserat perque es molt més alta que sa de Barcelona y ses columnes molt més primes.

La Sèu d'aquí, té còm sa nòstra tres naus, però sa més baxa revòlta per derrera l'altá majó, còm à Santa Eulari, y dona un bòn còp de vista; vint columnes les aguantan, vint y vuyt capelles les adornan, y deü gròsses clarabòyes de vidres pintats déxan passá ratxs de colorins que pareix ha baxat s'Arch de s'Aliansa de Déu amb s'homo. A sa nau més alta hey ha tretze ò més vidrieres redones y una ò dues dins cada capella y altres à s'enfront à manera de tribunes. Per hontsevuya se giran, pareix qu'han nascut floretes de tot coló y forman endomassades de ramells.

Llástima qu'aquest acabament hermós no'l pujan veure à La Sèu nòstra, que, vamos, seria un paraís.

L'Iglesia es d'estil gòtich pur ménos ses capelles des costats y sa cara del còr que mira en es portal majó.

Un'altra dia vos contaré ses belleses artístiques que conté es cadirat de dedins y ses millós belleses històriques que tanca tot s'edifici.

UN ESTODIANT DOBLEGAT.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Si cas demunt bistia ensellada afarret à n'es bast y no caurás.*

SEMBLANSES.—1. *En que tonan.*
2. *En que n'hi ha de foradades.*
3. *En que té arch.*
4. *En que dí bandera.*

QUADRAT.....—*Masa-Amer-Serp-Arpa.*
PROBLEMA.....—*Es 1.º, se casá dia 17 Matx 1871, dia 18 jonch l'Ascenció; l'any 72 dia 9 de Matx; l'any 73 dia 22; l'any 74 dia 14 y l'any 75 dia 6. De manera que desde es dia que se casá, fins dia 6 de Matx de 1875, (3 anys 11 mesos y 19 dies,) va veure 5 fèstes.—Es 2.º, se casá dia 9 Matx 1866, y l'Ascenció jonch dia 10; l'any 67, dia 30 de Matx, y l'any 68 dia 21. Va veure en 3 anys justs, dues fèstes.—Es 3.º, se casá dia 14 Matx 1866, dia 10 jonch l'Ascenció, y l'any 67 dia 30. De manera qu'amb un any no'n va veure cap.*

CAVILACIÓ.....—*Campana.*
ENDEVINAYA.....—*Una estora.*

LES HAN ENDEVINADES:

Tres.—*Una Sibilla forastera, Una Coca caliu.*

GEROGLIFICH.

KD CA Ñ SES ISI GLE

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla Manacó à Ciutat?
2. ¿Y una possessió à sa *Farinera Balear*?
3. ¿Y un olié à un hortolá?
4. ¿Y es Mediterráneo à un escrivá?

COLAU CALIU.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, sa capital d'una provincia d'Espanya; sa 2.ª, lo que tots ets condrets de mans ténen; sa 3.ª, sa cóua d'un Municipal; sa 4.ª, una còsa que lleva es badays à molts, y sa 5.ª, una lletra.

UN AMICH MÈU.

PREGUNTES.

1. ¿Quina es aquella herba qu'es cégo la co-neix?
2. ¿Qu'es allò qu'à vegades cercam y no'n voldriam trobá?
3. ¿Quin es aquell nòm d'animal de ploma que lletgit à s'en revés es es nòm d'una fiera?
4. ¿Quins frares son aquells que no son de cap relligió?

JORDI DES RECÓ.

FUGA DE VOCALS.

F. B. . N. M.R.S . Q..

RAMIONS.

ENDEVINAYA.

Jò vaitx vestit de seño
Duch una gorra per trona
Per ses costures trèch sanch
Y em sénten cantá d'enfòra.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

11 JUÑY DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.